

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

EERSTE DEEL

DE RTIENDE HOOFDSTUK

De Vlucht.

— Zooeven heb ik het vernomen, Agnes... morgen wordt de galge gerecht... morgen moet Backereel sterven... ha, hij ligt reeds te sterven sedert gisterenochtend... En de vrouw en de kinderen zijn nu bij hem... ze nemen afscheid... maar morgen zullen kloeke Geuzen, als boeren verkleed, aan de Inkwisitie haar prooi ontveldigen...

Blommaert stond bleek voor de weenende Agnes, terwijl hij driftig sprak, den arm uitgestoken in de richting van het stadhuis, waar, zooals hij wist, Corteville en Titelmans hun monsterachtige besluiten namen.

— Stil, Jacob, er komt iemand binnen, zei de vrouw verschrikt.

— En weer langs achteren...

— Misschien is het Lysbeth... zij is door den hof ook weggegaan.

Maar niet de schoone nicht, doch een krijgsman snelde

de woning binnen... Deze stak zijn rechterhand omhoog en Blommaert herkende den rooden band om den pols.

— Vrijheid of de dood... ons herkenningwoord, riep de jongeling gejaagd... Blommaert, vlucht, vlucht, alles is ontdekt!

Een oogenblik stond de burger als verdwaasd, maar de gil, dien zijn echtgenoot slaakte, bracht hem weer tot bezinning.

— Vlucht toch... men komt u aanhouden, wij zijn verraden! herhaalde de krijgsman dringend.

— Maar wie zijt gij?

— Vrijheid of de dood... is dat u niet genoeg? Ha!... nog een stond en 't is te laat!

— Jacob, Jacob! kreet Agnes... Toef niet langer...

— En gij! en Pauwelken!

— Vlucht, Jacob, waarom zou men ons, onnoozele wezens, vervolgen... ha! ge wilt dan sterven... sterven met Backereel?

— De baljuw verzamelt reeds zijn mannen, hernam de vreemdeling... Titelmans hijgt naar uw bloed... Corteville haat u...

— Welnu, ik wacht hen af... maar niet vreedzaam, niet als een lam...

— Jacob, bij de wonden Onzes Heeren... vlucht dan toch! smeekte Agnes, haar handen vouwend.

Maar de fiere burger kon geen besluit nemen... hij wist wat hij achterliet... en hij kende de wreedheid zijner vijanden...

— Corteville is reeds op de puie van 't raadhuis, riep de krijgsman wanhopig... Ha! als Wybo ook zoo talmt, hebben wij morgen geen aanvoerders en zullen er drie kloeke burgers sterven.

— Tot morgen, Agnes, ik moet gaan, zei Blommaert kalm. Ik ben echtgenoot en vader ja, maar een andere plicht dwingt mij thans te vlieden...

Eén kus... een innige kus... Zôo was 't afscheid van Jacob en Agnes...

Blommaert snelde met den krijgsman den hof in.

Een tweede bezoeker trad onbeschaamd door het poortje...

— Pater Antonius, siste Jacob...

— Hij weet niets...

— Ik schenk u mijn zegen, sprak de monnik. Heer Blommaert, ik wensch u te spreken...

— De toegang tot mijn huis is langs voren, antwoordde de burger koel.

— Ik zag 't poortje open staan... Maar pater Antonius kon den zin niet voleindigen, want als een hamer zoo heftig, trof een vuistslag zijn kalen schedel, en deed den monnik bewusteloos neerzinken.

— Wat hebt ge gedaan? vroeg Blommaert verschrikt aan den krijgsmann.

— We moeten vlug handelen, zei de jongeling, terwijl hij het lichaam naar een schuurtje sleepte. Hier is zijn pij... hier zijn sandalen... vermom u... vervolgde hij haastig. Verlies dan toch den kostbaren tijd niet!...

Blommaert begreep alles, wierp de pij om zijn leden, sloeg de kap op en verwisselde zijn schoenen met de sandalen.

De krijgsmann sloot de deur van 't kleine gebouw, schoof er den grendel voor en sprak:

— Weg nu... gij zijt veilig...

— Zou de pater dood zijn?

— God gave het... maar onkruid vergaat niet... hij zal wel spoediger bij zijn zinnen wezen dan voor ons wenschelijk is... ga gij door de Baerpoorte... ik zal u aan den anderen oever der Schelde vinden.

Blommaert verwijderde zich in een vreemde gemoedsstemming, nog niet in staat zich duidelijk rekenschap te geven van alles wat er gebeurd was.

Daar naderde Lysbeth, die Pauwelken bij de hand hield. De vader wilde, op het knaapje toesnellen en het in zijn armen nemen... maar ginds kwam een man... en met gebogen hoofd stapte Blommaert zijn geliefd zoontje voorbij.

Joris van Corteville begaf zich met zijn mannen naar Blommaerts woning.

Agnes zag de krijgslieden... Ze wilde kalm zijn, maar beefde op haar stoel... Nu stond ze alleen, zij de zwakke vrouwe tegenover die hardvochtigen, die gezinnen uiteenrukten en echtgenooten en vaders ten doode doemden.

De hoogbaljuw liet den klopper vallen...

De vrouw opende de deur... Zij wilde zich kloek houden, en ze wankelde op haar voeten...

— Ik wensch uw echtgenoot te spreken, zei de voorname ambtenaar op uitdagenden toon.

— Mijn echtgenoot is niet thuis...

— Dat zal ik zelf moeten onderzoeken, hernam Corteville onbeschaamd.

— Treed binnen, heer en volbreng uw plicht... Maar uw gelaat boezemt me onrust in... ge komt mijn man toch niet aanhouden?

— Zeker kom ik hem aanhouden... en het zal hem niet baten zich te verbergen, want geen hoekje laat ik onbespied, riep Corteville toornig, want hij vermoedde hier tegenwerking te ondervinden.

Op dit oogenblik kwam Pauwelken langs achteren binnengestormd.

— Moeder, er zit een man..., riep hij opgewonden, maar op 't gezicht der krijgslieden zweeg de knaap, en drukte zich angstig tegen zijn moeder aan.

Doch de baljuw sprong driftig op het jongske toe en greep het bij de borst.

— Heeft dit kind u iets misdaan? vroeg Agnes verontwaardigd... en haar harte beefde bij de gedachte, dat Pauwelken in zijn onschuld zijn vader verraden zou.

Maar Corteville hief den jongen op, snelde er mee naar buiten en riep tot zijn mannen:

— Houdt het wijf binnen... ik moet dezen knaap onderwerpen!

— Moeder, moeder! riep Pauwelken weenend... maar hoe de vrouw zich ook weerde, zij kon den kring der krijgslieden niet verbreken, om naar haar lieveling te snellen.

— Waar is die man...? vroeg de baljuw aan den knaap.

— In 't schuurtje... O! laat mij naar moeder gaan! antwoordde het kind schreiend.

Corteville snelde weer in de woning, gereed om het schuurtje te onderzoeken, toen hij in de gang pater Antonius ontwaarde, zonder pij en blootsvoets.

— Ha, nu begrijp ik alles! tierde de monnik woedend... Zoekt ge Blommaert... vlug, doe de poorten bewaken... hij

heeft mij mijn pij en sandalen ontstolen, die vervloekte ketter en wil nu aldus vermomd de stad ontvlieden ! En ik werd in een schuurtje gesloten, waaruit deze jonkvrouw — en hij wees naar Lysbeth — mij verlost.

— Hel en duivel ! vloekte Corteville. De schelm is dan toch weg... en gij vrouw, gij wist het... en gij huicheldet...

— Meent ge, dat ik mijn echtgenoot verraden zou ? vroeg Agnes op fieren toon.

— Gij wist het... wijf... maar 't is goed... Mannen, brengt haar naar 't stadhuis, zij is een medeplichtige... Voorts, een man naar elke poort... de poorten moeten gesloten worden... en twee blijven in dit huis. We zullen eens zien of de oproerkraaiër ontkomen zal !

— Mijn kind, mijn Pauwelken ! gilde Agnes, toen twee ruwe krijgslieden haar met geweld meevoerden.

— Het jong blijft hier in 't nest ! gebod Corteville. En tot de menigte, die zich voor de woning verzamelde riep hij : Uit den weg... in naam des konings... uit den weg dan... of onze kerker zal heden te klein zijn !

De nieuwsgierigen stoven uiteen en de klagende vrouwe werd ruw meegeleid, terwijl Pauwelken zich weenend in de armen der ontstelde Lysbeth wierp.

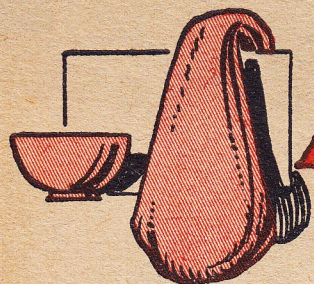
Antonius, beschaamd over het verlies van zijn pij en sandalen, zocht een goed heenkomen door den hof, vloekend op de ketters, die zelfs een geestelijke niet ontzagen.

Zijn bezwijming was van korten duur geweest, maar op zijn schedel had hij een gevoelige plek.

De poorten werden bewaakt, doch Blommaert was ontsnapt en toen de baljuw weldra vernam, dat ook Wybo onvindbaar was, vloekte hij van spijt en teleurstelling. Hij vermoedde niet, dat een jonge krijgsman den oudsten zoon van Backereel uit den kerker naar Wybo's woning gezonden had.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926